

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

สมมุติไม่มี เอาทุกข์มาจากไหน

เอากันแบบหนัก ๆ มาหลายวันนะ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตูลา ถึงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๑๗ วันนี่ละ ที่เอาอย่างหนักทั้งนั้น เวลานวดก็หนัก จากนั้นนวดแล้วเหมือนว่ามันระบมของมัน ตั้งแต่ระยะนั้นมาสังเกตผลไม่ได้เลย มีแต่เจ็บปวด ๆ อยู่อย่างนั้น ทีนี้จากบ้านแพงมานี้ แล้วให้ทดลองดูมันเป็นยังไง ไม่นวดละทีนี้จะสังเกตผล งดมาได้ ๓ วันติดกัน ฟังมานวดอีกเมื่อวานนี้เพราะผลดีขึ้น การนวดเส้นผลดีขึ้นเห็นชัดเจน พอหยุดไป ๓ วันแล้วสังเกตดูมันปรกติของมันแล้ว ทุกส่วนลดลง ๆ มันเป็นเพราะเส้นทั้งนั้นอยู่ในนี้ เส้นมันเข้าขัดเข้าขวางเข้าทับกันอยู่ข้างในแล้วดึงไปหมด เวลามันรวมตัวกันแล้วก็เลยจะให้มันเป็นอัมพาตได้ ทีนี้ก็แก้ไขกัน

นั่นละตั้งแต่วันที่ ๒๕ ถึงวันที่ ๑๒ แก้ไขกัน นวด ชัดเสียจน โธ่ เหมือนเส้นขาดเข้าหักเข้าขาดไปเลยนะ มันเจ็บ ไม่อย่างนั้นไม่ถึงกันเพราะมันแข็งเป็นเหล็กเลย เพราะฉะนั้นมันถึงได้รุนแรงมาก ถึงขนาดจะทำให้เป็นอัมพาตไปได้เลย ทีนี้ก็งัดออก ๆ ทีนี้แข็งก็ให้อ่อนนี่ละทีนี้หนักมือ เมื่อหนักมือมันก็เจ็บมาก ถึงขนาดอ่อนเพลียไปหมดทั้งตัว

อย่างนวดเส้นนี้ใครก็จะไม่เชื่อว่านวดได้อย่างนั้น ว่างั้นเลยเรา เอาหมอนวดมาซี่เลยเชียว ยอมรับเลย อย่างนั้นแหละ อย่างนี้พูดให้ใครฟังไม่ได้นะ ทุกข์ทั้งหลายที่มันเกิดขึ้น ๆ ทนได้แค่นั้นไม่ได้แค่นั้น ต้องเป็นนักภวานาพิสุจน์กันเรื่องเหล่านี้มาหมดแล้ว ทีนี้ออกสนามใช้ละเป็นยังไง นั่นมันก็รู้จักกัน ทุกข์ อริยสัจจ์ ท่านบอกว่าความทุกข์เป็นสังขธรรม เป็นความจริงอันประเสริฐ กาย เวทนา จิต สามอย่างนี้ กายก็สักแต่ว่ากาย เวทนาสักแต่ว่าเวทนา จิตสักแต่ว่าจิต ธรรมแยกออกเสีย เมื่อพิจารณาถึงขั้นนี้แล้วต่างอันต่างจริงแล้วไม่กระทบกัน อะไรจะขาดก็ขาดไปเฉย ๆ ไม่กระทบกันเพราะต่างอันต่างจริง

พวกเรามันพวกขัดพวกแย้ง เจ็บไม่ให้เจ็บ ปวดไม่ให้ปวด ขัดกันอยู่อย่างนี้มันก็เกิดทุกข์ขึ้นมา เมื่อพิจารณาให้ลงถึงความจริงมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ กายก็เป็นกายอยู่ อย่างนั้น เวลาตายแล้วเอาร่างกายนี้ไปเผาไฟมันก็ไม่เห็นแสดงอะไร ทุกข์ก็เป็นความทุกข์ ทุกข์เองก็ไม่ว่ารู้ตัวว่าตัวเป็นทุกข์ หากเป็นความจริงอันหนึ่ง อันนี้จิตไปสำคัญมันหมายไปยึดมั่นยึดนี้สร้างทุกข์ให้ตัวเอง พอจิตพิจารณาอันเข้ามาหาตัวเอง รู้ตัวโกหกว่าอยู่กับจิต รู้แล้วกายก็จริง เวทนาก็จริง จิตก็จริง นี้ไม่กระทบกัน เราพูดได้เพียงเท่านั้น พูดถึง

เรื่องเวทนา ทุกขเวทนา เราพูดได้อย่างนั้น กระจายออกไปอย่างนั้นไม่ได้ นอกจากผู้ปฏิบัติ แล้วจะเข้าใจเอง ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า อริยสัจ ๔ เป็นของจริง ๆ จริงอย่างนี้ สด ๆ ร้อน ๆ ใครเป็นเข้าไปยอมรับทันที ๆ

ที่ว่านวดเส้น ไม่พูด พูดไปหาอะไร พูดไปก็ไม่มีใครรู้เรื่องด้วย อย่างที่ว่านวด เอ้า อะไรจะขาดให้ขาดไป พัดลงไปมันก็ไม่ขาด มันสำคัญเฉย ๆ ว่าจะขาด มันไม่ได้ขาด เมื่อต่างอันต่างจริงแล้วมันก็ขัดกันเต็มเหนี่ยวเลย จิตก็เป็นจิต จิตก็ไม่เป็นกลเป็นมายา สิ่งเหล่านั้นเขาจริงของเขา จิตก็จริง ต่างอันต่างจริงแล้วก็ทำหน้าที่ไปตามความจริงของตน เท่านั้น นี่ละคำของพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่กับผู้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัตินี้ลบล้างทั้งนั้น ไม่มีใครเชื่อ ที่พูดเหล่านี้ใครเชื่อได้เมื่อไร

พอพูดอย่างนี้ทำให้เราระลึกถึง ปี ๒๕๒๓ แขนเราที่มันจะยกไม่ขึ้น มันปวดมันขัดหมดแขนข้างขวานี้ อาจารย์หม่อวยเข้า ๆ ออก ๆ วัดเราเสมอ วัดเรา วัดท่านอาจารย์ฝัน วัดถ้ำกลองเพล เข้า ๆ ออก ๆ อยู่ตลอด ส่วนมากที่จะมาพักหลายวันมักจะมาพักที่วัดนี้ พอเห็นเราปวดแขนมากคงจะไม่นอนใจทำ ไปติดต่อกับหม่อวยทางกรุงเทพ สืบถามเรื่องราวของเขา เขาว่าหาย เป็นเพราะเส้น เลยมานิมนต์เราไป นี่ละที่ได้เห็นจริงกัน หมอณรงค์ศักดิ์ เป็นหมอนวดเส้น อายุ ๔๐ กำลังแข็งแรงเต็มเหนี่ยว มือนี้เหมือนเหล็ก นวดมาเป็นหมื่น ๆ คนว่านั่นนะ จัดเจนมาก พออาจารย์หม่อวยติดต่อบอกเราพูดเหตุผลให้ฟังแล้วเรายอมรับเราก็ไป พอไปถึงพิพิธภัณฑสถานหลวงปู่่มันเรา อาจารย์หม่อวยก็ติดต่อบอกมาเลย

มาก็ให้หม่อมมาจับ เอ้า จับ แล้วดูให้ละเอียดนะเราบอก คือจะเอาจริงเอาจังกันนี้ ให้จับดูให้หมด มันมีโรคแทรกหรือไม่มี หรือเป็นเพราะเส้นลั่น ๆ ให้จับดูให้ละเอียดลอมหม่อมจับดูแล้วก็บอกว่าไม่มีอะไรมีแต่เส้นลั่น ๆ ว่างั้น จากนั้นก็ปล่อยเลย เหมือนว่าลงทำสัญญากันแหละ แต่เป็นสัญญาปาก เอ้าที่นี้เชื่อหม่อมแล้วนะ หม่อมก็เคยทำประโยชน์ให้แก่โลกมานานแล้ว ที่นี้คราวนี้จะมานวดให้อาจารย์ ถ้าว่ามีแต่เส้นลั่น ๆ เอ้าปล่อยเลยนะ แขนจะขาดให้ขาดไป เอ้า นวดให้เต็มเหนี่ยว เพราะเป็นกับเส้นนี้ เอา ๆ เส้นให้ได้นะ อะไรจะขาดให้ขาดไป บอกงั้นเลย เขาก็ขัดเลย อาจารย์หม่อวยนั่งดูอยู่ อาจารย์หม่อวยคงจะงหนึ่ง แล้วคงจะลงในพุทธศาสนาหนึ่ง

พืดอยู่สองชั่วโมงกว่า เอาเต็มเหนี่ยวเลยนะ วันแรกสองชั่วโมงกว่า ๆ พอ นวดเสร็จแล้ว คือไม่มีอิมี่แอะอะไรเลย อาจารย์หม่อวยนั่งฟังเสาดู พอ นวดเสร็จลงแล้ว ผมขอกราบท่านอาจารย์อีกคนหนึ่ง เพราะเหตุไร เราว่า ผม นวดเส้นมานี้เป็นหมื่น ๆ คน ผมยังไม่เคยเห็นรายไหนเป็นเหมือนท่านอาจารย์นี้เลย พูดแล้วสาธุ นวดคนทั้งหลายนี้เหมือน

เสียถูกปืนร้องจ๊วกจ๊ากๆ แต่ท่านอาจารย์นี้เหมือนซุงทั้งท่อน ผมไม่เคยเห็นจึงขอรบกวน อาจารย์หม่อวยก็นั่งดูอยู่อย่างชัดเจน เป็นยังไงธรรมพระพุทธรูปเจ้าจริงหรือไม่จริง นั่นเอากันตรงนี้

วันที่สองประมาณสักสองชั่วโมงไม่ถึงตี วันที่สามชั่วโมงครึ่ง หายเลย หายหมดเลย คือเอาให้ได้ทุกสัปดาห์ทุกส่วน มันอยู่ตรงไหนเอาให้ได้ เรียบอกอย่างเด็ดขาดเลย มอบให้หม่อแล้ว เอ้าแขนจะขาดขาดไป ว่างั้นเลย ชัดเลย มันไม่ขาด มีแต่ความเจ็บความหลอกตัวเองเฉยๆ หม่อวยได้เห็นชัดเจนวันนั้น หม่อคนนั้นก็ไต่มากราบ ผมไม่เคยเห็นผมขนาดมานี้ไม่เคยมี มีรายเดียวนี้เท่านั้น ว่างั้น อันนี้ขนาดอย่างนี้มันไม่ถึงนั้นแหละ แต่ถึงเจ็บที่ไหนมันก็ต้องแบบเดียวกัน นี่ละ ทุกข์ อริยสัจจ์ ทุกข์เป็นความจริงเพียงอันหนึ่งเท่านั้น ท่านจึงว่า สักว่ากาย สักว่าเวทนา สักว่าจิตว่าธรรม ต่างอันต่างจริงแล้วไม่กระทบกัน

พิจารณาให้ถึงเหตุถึงผลแล้วก็พูดได้เต็มปาก มันเป็นในหัวใจชัดเจนแล้วจะไปหาใครมาเป็นพยาน ไม่ต้องหามาเป็นพยาน ของจริงมีอยู่กับทุกคนขอให้เจอเข้าไปเถอะ เมื่อจริงต่อจริงแล้วมีเท่าไรไม่มีค้ำกันเลย พระพุทธรูปก็พระองค์ เท่ากับท้องฟ้ามหาสมุทรมากขนาดไหน ไม่มีพระองค์ใดค้ำกัน พระอรหันต์ไม่ค้ำกัน เพราะความจริงเป็นอันเดียวกัน ที่มันค้ำกันวันยังค่ำก็มีแต่ของปลอม เตะถีบยันกันกัดกันอยู่ตลอดเวลา มันเป็นอยู่ในตัวนั้นแหละ นี่คือของปลอมมันขัดมันแย้งความจริง สร้างความทุกข์ขึ้นมาให้เจ้าของได้รับความทุกข์ความทรมานมากน้อย นี่เรื่องความทุกข์

ทุกข์มันก็แค่ว่า มันก็เป็นสมมุติ ธรรมชาติมันไม่ใช่สมมุติมาหลงอะไรกับสิ่งเหล่านี้ แน่มันก็เท่านั้นเอง พิจารณาให้ถึงแล้วไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรูปเจ้า เป็นอันเดียวกันเลย ยอมรับทันทีเลย จึงว่าธรรมพระพุทธรูปเจ้าสดๆ ร้อนๆ ตลอดมา ใครอย่าประมาทนะ เวลานี้กำลังมูตรคุณขึ้นเหยียบย่ำทำลายทองทั้งแท่งคือธรรม ให้จมดินจมหญ้าไปหมดไม่มีเหลือ เหลือตั้งแต่พวกโจรพวกฆราวาสก็เลสตัณหา พวกมหาภัยนี้เหยียบย่ำทำลายโลก จึงได้รับความทุกข์กันทุกหย่อมหญ้า ใครจะว่าใครมีความสุขที่ไหน อย่ามาอวด ว่างั้นเลย ถ้าจิตยังมีกิเลสเหยียบหัวใจอยู่แล้วอย่ามาอวด เอาจิตที่ไม่มีกิเลสนั้นชี้เทียบกัน ปับที่มันก็รู้

จิตมีกิเลสนี้อยู่ที่ไหนอยู่ อยู่บนท้องฟ้ามหาสมุทร ขึ้นจรวดดาวเทียมที่ไหนไปเถอะ กิเลสอยู่บนหัวใจ สร้างทุกข์ไปตลอด อยู่สูงอยู่ต่ำอยู่ไหนสร้างทุกข์ไปตลอดเวลา ทีนี้กิเลสนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วอยู่ไหนได้หมด ไม่มีอะไรสร้างทุกข์ มีกิเลสอันเดียวเท่านั้นสร้างทุกข์ขึ้นมา กิเลสเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์ท่านบอกแล้ว พอกิเลสขาดลงไปแล้วทุกข์หมดโดย

สิ้นเชิง ภายในจิตใจไม่มี เหลือแต่ทุกข์กับชาติกับชั้นรักรู้มันเสีย ก็ไม่ตื่นกับมันอีก หลงมันหาอะไร นี่ละธรรมของจริง ท่านทั้งหลายให้ฟังเอานะ ธรรมพระพุทธเจ้าสุดๆ ร้อนๆ ตลกด ประภาศกัณฐ์อยู่ในหัวใจของทุกคน เมื่อเปิดทางให้ประกาศ ประกาศออกได้เหมือนพระพุทธเจ้า-สาวกทั้งหลายนั้นแหละ

เวลานี้มีแต่กิเลสมันประกาศกองทัพเหยียบย่ำทำลายโลก ไปที่ไหนที่นั่นเจริญที่นั่นเจริญ ตื่นบ้าไปอย่างนั้นละ ตื่นอะไรดินฟ้าอากาศ มีดแจ่มมันมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ตื่นมันหาอะไร พอรู้มันแล้วก็ถอนตัวปั๊บ อันใดต่างอันต่างจริง จากนั้นถอยจิตเข้ามาปั๊บ เข้ามาในหลักธรรมชาติของจิต สุธัญญโต โลกก็ ว่างหมดโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเหลือ มันจะมีมากขนาดไหนจิตนี้ว่างโดยหลักธรรมชาติของตน นั่นเป็นอย่างนั้น ลงให้มันถึงที่สุดของมันแล้วไม่ต้องไปถามใคร ไม่ไปหาพยาน อย่างพระอรหันต์แต่ละองค์ๆ พอบรรลุธรรมขึ้นมาปั๊บไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า เป็นอันเดียวกันแล้วๆ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เหมือนกันหมดของจริงอันเดียวกันเข้ากันได้ปึงพันทีเลย

ไม่มีใครมองสนใจในธรรมนะซิ มีแต่ก๊วนเอากิเลสที่เป็นพินเป็นไฟมาเผาไหม้กัน ใครก็อวดดีอวดเด่น มันไม่ตีมันอวดเฉยๆ เด่นเฉยๆ มันเอาไฟมาเผากันต่างหาก มีแต่คนตีๆ ที่กัดกันเหมือนหมาทุกวันนี้ จะเป็นใครที่ไหนไป เอาธรรมจับมันรู้หมดนี่ ใครจะว่า หลวงตาบัวพูดผิดเอาคอกไปตัดให้ขาดเลย หลวงตาบัวมีอย่างนี้ในหัวใจ ไม่มีทุกข์ในโลกอันนี้ สามแดนโลกธาตุไม่มีในหัวใจนี้ ว่างไปหมด สูญไปหมด กิเลสขาดสะบั้นตัวเดียวเพียงเท่านั้น ไม่มีอะไรในหัวใจเลย ไม่ได้ว่ามีว่าจวนทำอะไร พออย่างเลิศเลออยู่ในนั้นหมดแล้ว นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม ขอให้พากันตะเกียกตะกาย

อย่าติดอย่าติดกับเรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องพินเรื่องไฟ เรื่องเผาไหม้กัน หมากัดกัน วิชาของกิเลสนี้มันเสกสรรให้หมากัดกัน ใครจะรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคมขนาดไหนก็มีแต่ลมปากมาอวดกัน แล้วหมากัดกันเหมือนหมามันดียังไง ถ้าเป็นความจริงจริงๆ อย่างความรู้ของพระพุทธเจ้าแล้วไม่กัดกัน ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตำนานตีเตียนไปตามเหตุตามผล ชมไปตามเหตุตามผล อย่างที่เราพูดอยู่ทุกวันนี้ใครจะว่าเด็ดว่าขาดว่าอะไร เราไม่ได้เด็ด เราพูดตามอรรถตามธรรม เอาคอกเราไปตัดตัดเลย เราไม่เคยปล่อยวางธรรม เพราะสิ่งเหล่านี้จอมปลอมทั้งนั้น เป็นมหาภัยกาฝาก คือกิเลสมันไม่ใช่ตัวจริงที่ทำให้คนได้รับความสุขสำราญบานใจ อย่างจิตเป็นธรรมชาติ แต่เป็นของจอมปลอม เรียกว่าเป็นมหาภัยอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก

เมื่อชำระออกได้มากน้อยแล้วทุกข์ทั้งหลายจะเบาไป ๆ ชำระได้หมดโดยสิ้นเชิงทุกข์ ไม่มีในจิตของพระอรหันต์ ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ไม่มีเลย ตั้งแต่วันตรัสรู้ปั้งขึ้นมา เท่านั้นละทุกข์ดับเรียบเลย สมมุติไม่มีเข้าภายในใจเลยแล้วจะเอาทุกข์มาจากไหน สมมุติก็ กิเลสเป็นต้นสมมุติ พอกิเลสขาดลงไปแล้วไม่มีอะไรละ วางเปล่าเลย อยู่ไหนอยู่ได้ ๆ เป็น กับตายมีน้ำหนักเท่ากัน ไม่มีอะไรว่าจะไปกลัวไปกลัวกับอะไร ไม่มี เป็นความจริง เหมือนกันหมด เมื่อยังครองชีวิตอยู่ก็รักษากันไป รับผิดชอบกันไปอย่างนั้น เมื่อหมด สภาพแล้วเหวอปล่อยพับ เท่านั้นพอ นั้น

ท่านไม่ได้ว่าตายว่าเกิดที่ไหน ไม่มี พระอรหันต์ไม่มีคำว่าตายและเกิดในจิต ใน จิตของท่านไม่มีคำว่าตายว่าเกิด หมดโดยสิ้นเชิง เพราะฉะนั้นคำว่าตายว่าเกิดท่านจึงไม่ได้ ตื่นเต้น มีน้ำหนักเท่ากัน ไม่มีอะไรหนักกว่ากัน ถ้าหนักก็แยกออกมาทำประโยชน์ให้โลก เมื่อตรัสรู้แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว พระอรหันต์ตรัสรู้แล้วท่านทำประโยชน์ให้โลก หวัง ประโยชน์ให้โลก เมื่อมีชีวิตอยู่มากน้อยเพียงไรก็ได้ทำประโยชน์ให้โลกขนาดนั้น ๆ ถ้าขาด ไปเสียประโยชน์ให้โลกอย่างนี้ทั้งหมดไป

ท่านก็ให้หนักทางความเป็นอยู่ พอเยียวรักษาท่านก็รักษากันไป ท่านจะรักษา เพื่อความเป็นอยู่ของท่านในองค์ของท่านเองไม่มี รักษาเพื่อประโยชน์แก่โลกเท่านั้นเอง ในจิตของท่านท่านพอแล้วรักษามันหาอะไร บำรุงรักษาได้ก็ได้ ได้แคไหนก็ได้ ไม่ได้เหวอ ปัดทีเดียวไปเลย เรื่องชั้นธัมมนี้มันเป็นภัย มันก่อกวอดตลอดเวลา สมมุติทั้งหลายทั่วแดน โลกธาตุมารวมอยู่ที่ชั้นห้าของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ ท่านรู้ได้ดีขนาดนั้น

สมมุติทั้งหมดมารวมอยู่ชั้นห้า ชั้นห้านี้แม้เราจะปล่อยมันแล้วก็ตามมันก็เกี่ยวโยง กับเราอยู่ ก็มีความรับผิดชอบเป็นสัตยาตญาณโดยหลักธรรมชาติ มันเจ็บมันปวด สุขทุกข์ ที่ตรงไหน ๆ มันก็รู้ ๆ ของมันอยู่อย่างนั้น ถึงไม่กระทบจิตได้มันก็รู้ว่าไง นี่มาอยู่ในชั้นธ นอนั้นหมด ส่วนในชั้นนี้มีจนกระทั่งถึงวันตาย หากรับทราบ ๆ กันอยู่อย่างนั้น นี่การ ปฏิบัติธรรมเมื่อรู้แล้วจะไปถามใคร ใครจะว่าอะไรก็เรื่องปากเขานี้ละ ใจอยู่กับเรา เรา รับผิดชอบตัวของเรา พวกกันพิจารณาจะ อย่าอยู่เฉย ๆ

อย่าตื่นบ้ากับโลกกับสงสาร เวลานี้มันกำลังเป็นบ้ากันทั้งโลก ทั้งเขาทั้งเราเป็นแบบ เดียวกันหมด ไปซิไปหาความสุขในโลกอันนี้ ใครไปหา ไม่มี จะได้เอาความสุขมาอวดกัน ว่าข้าหาความสุข ๆ ตามโลกตามสงสาร ตามวิฎฐาน เหมือนนักโทษหาความสุขในเรือนจำ เามาอวดกันมีที่ไหน นักโทษ มีก็ร้อยก็พันคนอยู่ในเรือนจำก็เป็นนักโทษแบบเดียวกัน ทุกข์เหมือนกัน จะว่าไง ใครจะยิ่งหย่อนกว่ากันไม่เห็นมีอยู่ในวงนักโทษ อันนี้ในวงวิฎจักร

นักโทษแห่งวัฏจักรมันก็เป็นแบบเดียวกัน ใครจะอยู่ที่ไหนๆ จะหาความสุขความเจริญภายในจิตใจพอได้มาอวดกันไม่มี

แต่กิเลสที่เป็นวัฏจักรวัฏจักรนี้ขาดสะบั้นออกจากใจ วิวัฏจักรจึงขึ้นมาเท่านั้นแล้วหมด เรื่องความทุกข์หมดโดยสิ้นเชิง นั่นพ้นแล้วจากเรือนจำคือวัฏจักร ไม่มาหมุนอีกแล้ว อันนี้ละที่เลิศเลอสุดยอด ไม่มาหมุนอีก แล้วตลอดอนันตกาลเรียกว่านิพพานเที่ยงตลอดไปเลยที่นี้ ไม่มีอดีตอนาคต สมมุติใด ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องได้เลย มีแต่ธรรมชาติล้วนๆ พอตลอดเวลา ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

เดี๋ยวนี้มันมีแต่เรื่องลึงเรื่องค่าง บ้าง ชะนี แม้ที่สุดเข้ามาในวัดนี้มันดูไม่ได้นะ มันหากมีนิสัยอันนั้นละ นิสัยกิเลสตัณหา ลึง ค่าง บ้าง ชะนี มันติดเนื้อติดตัวมาเต็มตัวเลยๆ บางรายเต็มตัว ไม่รู้ตัวเลยละ เหม่อมาไม่รู้สึกตัวเลยก็มี โอ้ มันน่าสลดสังเวช มองดูแล้วน่าสลดสังเวชนะ บางทีก็ดูเอาบ้างเรา ถ้ามันขวางเอามากไปก็ดูเอาบ้างละ มันขนาดนั้น โลกมันสกปรกขนาดไหน เอ้าเข้ามาหาในท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ให้จิตบริสุทธิ์ดู มันต่างกัน ยิ่งงักกับจิตที่เต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณดูกัน เขาดูเรา เราดูเขา ก็มีแต่มูตรแต่คุณดูกัน จิตที่บริสุทธิ์ดูมันต่างกันยังไงบ้าง ฟังซินะ

นี่ละที่ท่านได้ดูว่ากล่าว มีหน้าซำกิเลสมันก็เห่าฟ้อออกมา โอ้ยท่านคุณนะ ปากอมซี่ มาว่าท่านดู ไม่รู้จะว่าไง อู๊ยมันทุเรศจริงๆ นะ ให้ได้เปิดอกหมดนี้ แหม โลกอันนี้มันฟังไม่ได้ละ นี้ออกเท่าที่โลกจะเข้าใจๆ ได้เท่านั้น เราก็มไม่เคยคิดเคยคาดตั้งแต่เกิดมา โคตรแซ่หลวงตาบักก็ไม่เคยมีอย่างนี้ มันมาเป็นขึ้นอย่างจังๆ ไม่เคยคาดเคยคิด ได้เป็นขึ้นในหลักธรรมชาตินี้แล้ว ขึ้นถึงอุทานน้ำตาร่วงพรากๆ ทีเดียว เป็นยังไงมันถึงเป็นอย่างนั้น ขึ้น โอ้โหๆ เชียวนะ

นั่นละธรรมชาติอัศจรรย์ พระพุทธเจ้า-พระสาวกเป็นอย่างนั้น นี่ที่ว่าเลิศเลอ ผู้นี้หาความสุขเจอ ไม่ต้องหาที่ไหนอีกแล้ว จะได้จะมีอะไร ความเป็นอยู่ปุวยาย มียังไงท่านอยู่ไปตามธาตุขันธ์ เยียวยากันไปเท่านั้น อาหารการบริโภคก็มาเกี่ยวข้องกับธาตุขันธ์ซึ่งเป็นสมมุติอันเดียวกันก็เยียวยากันไป รักษากันไปเพียงเท่านั้น ท่านไม่ได้ฟังเพื่อให้หนีจากนั้นไปเลย ได้อันนั้นมาแล้วอันนี้ตื่นๆ พวกบ้าได้ไม่พอ แล้วสร้างความทุกข์ให้เจ้าของ ไม่มีหยุดมีถอยก็คือพวกลึงนี่ละ ท่านไม่ได้เป็นลึง ท่านพอ

ความเป็นอยู่ปุวยายของท่านพอดีทุกอย่าง ท่านไม่เอาอะไรมาพอกมาพูนให้สวยให้งาม ให้ดีให้ดียิ่งกว่านี้ ธาตุขันธ์มันก็เป็นอย่างนี้ กับสิ่งทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้น มันก็เข้ากันได้เท่านั้นพอ ไม่ต้องหาอะไรมาประดับประดา ส่วนธรรมชาตินั้นพูดไม่ได้แล้ว นั่น

ให้พากันจำ นี่เราจนจะตายเท่าไรก็ยิ่งเร่งธรรมะออก ใครจะว่าอะไรๆ เราไม่เคยสนใจละ เหยียบไปเลยมูตรคุณเหล่านี้ มีแต่มูตรแต่คุณทั้งนั้นในโลกอันนี้ ไม่มีของดิบของดีละ เท่า ฟ้าออกมากก็อมชื้อออกมา เท่าฟ้าก็เต็มไปด้วยชี้อะละพอ

โยม ขออนุญาตครับผม ผมพันเอกพิเศษ ไชยเลิศ เป็นหัวหน้างานรองสงเคราะห์ ทหารผ่านศึกเขตอุดรธานีครับ ได้ดูแลทหารผ่านศึกสี่จังหวัด ในเขตอุดรธานี หนองคาย และหนองบัวลำภู จังหวัดเลยนะครับ ที่นี้ได้ปรึกษาหารือกันระหว่างพนักงานที่ทำงาน ด้วยกันกับทหารผ่านศึก ก็มีแนวความคิดที่ว่าอยากจะดำเนินการใช้กีฬาเป็นเครื่องส่งเสริม ให้กับทหารผ่านศึก บางคนก็พิการพิการ วัตถุประสงค์ก็เพื่อต้องการให้ทหารผ่านศึกมี สุขภาพแข็งแรง อนามัยที่แข็งแรง มีความสามัคคี นอกจากนั้นก็ห่างไกลจากพวก ยาเสพติด ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการเล่นกีฬา

คราวนี้ปัญหามันก็อยู่ตรงที่ว่า ทางสำนักงานยังขาดงบประมาณในการก่อสร้างพวก สนามเปตอง พวกอุปกรณ์กีฬาต่างๆ ก็เลยได้ปรึกษากันก็เลยอยากจะขอให้ทางวัด โดยเฉพาะหลวงตาช่วยสนับสนุนเรื่องเกี่ยวกับทางงบประมาณด้วยครับ

หลวงตา โอ๊ย จะให้ว่ายังไง เขาก็มาสนับสนุนหลวงตานี้เต็มอยู่เหล่านี้ทั้งนั้น หนึ่ง พัน สองพัน สามพัน หนึ่งหมื่น สี่หมื่น สนับสนุนเท่าไรหลวงตาก็เอาไปทุ่มให้โลกหมด เพราะโลกมีแต่ความบกพร่องขาดแคลน มีแต่ความจำเป็นทั้งนั้นนั่นนี่

โยม ก็ช่วยพวกทหาร มีแต่คนพิการชาขาด

หลวงตา พวกนี้ก็พิการเหมือนกันไม่อย่างนั้นไม่มาขอความช่วยเหลือจากเรา พวก นี้พวกพิการเต็มบ้านเต็มเมืองเข้าใจหรือ ถ้าไม่อย่างนั้นมันไม่ขอจากเราๆ ที่มาขอจากเรา นี้พวกพิการทั้งนั้นละเข้าใจหรือ เหล่านี้ก็เหล่านี้พิการ พิจารเรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่อง กิเลสเต็มตัว เอาละ เราทราบไว้เท่านั้นละ ให้ดำเนินกันไปเถิดนะทางโลก

ให้มีศีลมีธรรมนะ ไปที่ไหนอย่าฟังเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เสียทั้งนั้นละไม่ได้ดี ดั่งที่พูดตะกั๊น พูดเรื่องอรรถเรื่องธรรม อรรถธรรมมีที่ไหนมากน้อยเหมือนน้ำดับไฟๆ จะ มีความสงบร่มเย็น มีเหตุมีผลตกลงกันได้นะ ถ้าเรื่องกิเลสไม่ยอมลงกันง่ายๆ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz